

Takdim

Geleceğimizin imar ve inşası için, milletçe tarih sahnesine yeniden tırmanırken, gecenin karanlığında üstümüze sanki bir çığ düştü. Yaz mevsiminin Temmuz sıcağında, idrakimizde buz kesen bir ihanetle karşı karşıya olduğumuzu gördük. Dakikalar içinde anlaşıldı ki, aktörleri içimizden, dış güdümlü bir hareket yaşıyorduk. Bekamıza talip bu namertliği, millî galeyanla tek yürek olup anında etkisiz kıldık.

Çağdaş İslâm mütefekkeri Said Nursî, mektuplarında, ülkenin iç işlerine ‘yabancıların hariçten parmak karıştırmamasına meydan vermemeye’ konusunda, siyasileri ve herkesi ikaz eder. Yaşadığı dönemde ‘yabancı parmağı karışmış’ güncel olaylara, 1952’de Mısır ve İranda yaşanan krizleri örnek verir. Kamu düzeni ve güvenlik için, şahsî sorumluluk ve adalet ilkesine odaklı bir anlayışı öngörür.

Millî varlığımıza yönelik ve ‘yabancı parmağı karışmış’ uluslararası terör örgütleri havuzuna, ‘Gülen Hareketi’ adıyla yeni bir unsur katıldı. Eğitim diye yola çıkıp, sonunda ‘yabancı parmağına’ dolağan bu hareket, kendisine özgü bir kimliğe yöneldi. Bu yöneliş için Bediüzzaman’ın mektuplarındaki ikazı gözardı etmesi gerekiyordu ve onu yaptı. Önünü böyle açtıktan sonra, bürokraside kazandığı mevzilere güvenerek ve yabancı parmağına tutunarak ülkesine karşı operasyona girişti. Gördüğü millî tepkiye rağmen, ülkesine karşı yabancılarla işbirliği yapma iştahından birşey kaybetmiş de görünmüyor.

‘Cemaat’ten ‘camia’ya, oradan silahlı terör örgütü FETÖ’ye dönüşen Fetullahçılığın, silahlı gece baskınıyla iktidar arayışına girmesi, cemaat, vakıf gibi yapıları, toplum nezdinde sorgulanma riskiyle karşı karşıya bırakmış ve manevî hayatımız için kötü bir örnek olmuştur.

Bu çalışmanın asıl konusu, Fetullahçılığın Risale-i Nur mesleğinden çıktığı iddiasıyla söze girip, Bediüzzaman hakkında geçmişte yapıldığı gibi her türlü yalan ve iftirayı ileri sürme cürretini kendisinde gören husumet varislerinin iddialarını birincil kaynaklardaki delil ve dayanaklarıyla cevaplamaktır.

Bediüzzaman ve eserleri ile ilgili olarak, bir asırdan bu yana seslendirilen iddialar, yargıda ve medyada cevabını bulmasına rağmen, Fetullahçılık bahanesiyle meslekî haset ve rekabet marazı nüksedenler görülüyor.

Herşeyden önce Fetullahçılık, darbeci kimlikte karar kılmakla Risale-i Nur hizmetinin tebliğ dayalı ‘Müsbet İman Hizmeti’ kimliğinden sapmıştır. Kan döken bir hareketin, tefekkür temelinde tebliğ odaklı Risale-i Nur hizmetiyle bir ilişkisi kalmamıştır.

‘Asayişin muhafazası’nı hizmetinin esası kabul eden Risale-i Nur hizmetiyle silaha sarılmış Fetullahçılığı ilişkili göstermek, iyiniyetli ve dürüst bir analiz olamaz. Meslekî husumet kaynaklı değerlendirmeler, Risale-i Nur hizmeti hakkında geçmişin çöplüğünde unutulup gitmiş hezeyanların takipçiliğini yapmaktır.

Bediüzzaman’ın Osmanlı’nın son dönem devlet adamları ve Cumhuriyet kadrolarıyla kurduğu ilişkinin eksenini oluşturan siyasî beklentilerden uzak, politik misyon tekliflerine kapalı, cazip tekliflere müstağni mesleği aynen devam ediyor.

Siyasete ‘şeytandan kaçarcasına uzak’ durmuş Bediüzzaman’ı, kanlı darbeden iktidar çıkarmaya çalışan bir anlayışla aynileştirmenin nasıl bir hezeyan olduğu, bu çalışmada örnekleriyle görülecektir.

‘Cihad-ı manevî’ kavramı, Bediüzzaman’ın hizmet hayatında bir metod ilkesiydi. Ona göre, “Hariçteki cihad başka, dahildeki cihad başka” idi. Dahilde silah kullanılmaz, silah harice karşı kullanılır diyordu. Risale-i Nur hizmeti, silahı çözüm görmeyen bu öngörü-

süyle, çağımızın İslâmî hareketlerinin birçoğunun düştüğü tuzaktan kendisini koruyan yegâne hizmet ekolüdür. Hiçbir hareket, Risale-i Nur'un bu çizgisini bozamamıştır.

Bediüzzaman için, “bu zamanda ehl-i İslâm'ın en mühim tehlikesi, fen ve felsefeden gelen bir dalâletle kalplerin bozulması ve imanın zedelenmesi” idi. Bunun “çaresi nurdur, nur göstermektir ki, kalpler ıslah olsun, imanlar kurtulsun.” Ona göre, siyaset, “böyle bir zamanda kalbi ıslah edemez”di. Onda “siyaset topuzunu tutacak el yok”tu. Bu görüşünü, “Risale-i Nur'un sadık talebeleri, bu vasiyetimi hiç unutmasınlar” diyerek, kendisinden sonrası için vasiyet haline de getirmişti. ‘Müsbet iman hizmeti’ tek vasiyetiydi. “O zaman herşey kendiliğinden düzelir”di.

Bu nehir söyleşinin emeli, meslekî rekabet ve husumete inat, ‘müsbet iman hizmeti’ni sebat ve sadakatle takibe olan inancımızı tazelemektir.

—Safa Mürsel
Fatih, 1 Mayıs 2017